

Partier have erkendt for at være det rette, nemlig at Næringskommunen bestatter enhver Indtægt, som flyder i selve Kommunen, naturligvis mod at der overlades Opholds-kommunen en Del af Skatten. Det vilde jeg nemlig ikke have noget imod, hvad enten vi saa satte denne Del til $\frac{1}{4}$ eller om man endog saa kunde gaa saa højt som til $\frac{1}{3}$ — der lod jo til at være nogenlunde Enighed i Fjor om $\frac{1}{4}$, og jeg vilde finde det meget passende. Jeg tillader mig at sige, at man tidligere fra alle Sider har erkendt, at det var det rigtige. Jeg skal i saa Henseende ikke blot henholde mig til de gamle Love, som jeg allerede har omtalt, men jeg skal nævne en Betænkning fra 18de Juni 1880, hvor der blev gjort Forsøg i modsat Retning. Der blev forelagt et Lovforslag i det andet Ting, der indeholdt det samme Princip som dette Lovforslag, nemlig at Opholdskommunen skulde bestatte. Ikke blot hele Benstre i Udvalget var mod den Bestemmelse, men ogsaa et æret Medlem af Højre, som den Gang havde Sæde i det andet Ting, og som nu er Medlem af dette Ting, udtalte sig mod Princippet den Gang. — Videre skal jeg sige, at da Forsøget anden Gang blev gjort af den ærede Folketingsmand fra Møen (Vojfen) i 1891—92, erkendte han selv ved Fremlæggelsen — det er det ejendommelige, han sagde det ikke mindre end tre Gange — at den anden Vej, at Næringskommunen bestatter, utvivlsomt var den rigtige; men alligevel vælger han det, som han selv skønner er det mindre rigtige, idet han fremsætter et Lovforslag om, at Opholdskommunen skulde bestatte. Jeg forstaaer ikke hans Grunde i saa Henseende. — Videre vil jeg tillade mig at henvisse til Beretningen fra Udvalget i Fjor. Udvalgets Flertal erkender jo, at det ikke er den rigtige Vej at gennemføre Tanken om den mellemkommunale Bøstafning, den Vej, som er valgt i det foreliggende Lovforslag. Der er blevet sagt fra den Side, at det var uheldigt at lade Næringskommunen bestatte. Jeg forstaaer som sagt ikke denne Betragtning, da man jo i tre tidligere Love, som jeg allerede har opholdt mig ved, har haft det gennemført og har befundet sig vel derved. Man har videre sagt — og det var navnlig det ærede Medlem fra Møen i det andet Ting — at det var umuligt at komme nogen Vej med det Princip, at Næringskommunen skulde bestatte; den Vej var ufremkommelig og ufarbar. I den Henseende vil jeg blot sige to Ting. For det første vil jeg om denne Sag sige det samme, som jeg i Gaar sagde om en anden Sag, at der har til Dato intet alvorligt Forsøg været gjort paa at komme frem ad den Vej.

Lad os først gøre et eller flere Forsøg, saa kunne vi tale om, hvorvidt det er muligt eller ikke. For det andet vil jeg sige, at det stemmer Landsting, som man frygtede for — man var bange for, at man ikke kunde komme frem for det, og at det ikke vilde gaa ind paa noget saadant — nedsatte i Fjor et Udvalg, hvis Flertal, som jeg allerede har antydte, netop udtalte sig for det Princip, at Næringskommunen skal bestatte. Dette Flertal udtaler her i Beretningen fra i Fjor, at Lovforslaget gaar mere ud paa at give et Surrogat — kun et Surrogat — for en mellemkommunal Bøstafning, end paa at gennemføre den paa en blot nogenlunde fyldestgørende Maade, og at denne fyldestgørende Maade ikke kan naas, medmindre det overlades Næringskommunen at bestatte den derfra hidrørende Indtægt i et til Bøstafningen af Kommunens egne Beboere svarende Forhold. Jeg blev glad ved at se, at dette Ting eller Flertallet af Udvalget i alt Fald stillede sig saaledes til den Tanke, og det gav mig Haab om, at det dog ikke skulde være saa umuligt at komme frem ad denne Vej, som forekommer mig at være den retfærdige Vej med Hensyn til Løsningen af den mellemkommunale Bøstafning.

Stattens Størrelse, som der tales om i § 19, skal jeg slet ikke komme ind paa; det er ogsaa overflødigt, naar man henser til mine øvrige Bemærkninger om det paagældende Affnit. Men jeg vilde endnu sige lidt om den mellemkommunale Bøstafning. Det forekommer mig, at man ved her at lade Opholdskommunen bestatte, vælger en upraktisk Fremgangsmaade. Bestemmelserne i §§ 19 og 20 forekomme mig at være en hel Del upraktiske, og de bidrage til at forøge Arbejdet for den paagældende Vigningskommission i en meget væsentlig Grad. Princippet, at lade Næringskommunen bestatte, vil være ulige simplere og vil give ulige mindre Arbejde, og ogsaa af den Grund forekommer det mig rigtigst, at man holder sig til det gamle Princip, at Næringskommunen bestatter.

Min tredje Hovedindvendning mod Lovforslaget gælder Affnittet om Bygningsstyld. Jeg kan være enig i det meste af, hvad der er blevet sagt af de tre foregaaende Talere om det foregaaende Affnit, men med Hensyn til, hvad der er blevet sagt angaaende Bestemmelserne om dette Affnit, er jeg uenig med de Herrere. — Det er jo bekendt, at ikke blot den Side, jeg hører til, ikke blot mine Meningsfæller, men mange, mange andre i mange Nar have staaet paa den Betragtning, at Hartkornsboestafningen er en uretfærdig Bøstafning. Det er ikke blot hele Benstre, der i mange Nar har været inde